

Kapitola 12. Hľadanie Pravdy

Předcházející část: Kapitola 11. Pozdlž Cesty

Preložil a vyčackal Julo pre českú & slovenskú on-line skupinu <hawkins.support>.
Editované Julom 19jún2022.

Dr. Dávid R. Hawkins, Kniha 2: 'Oko Ja-Bytia, Pred Ktorým Nie Je Nič Zatajené', 2001

DRH používa neobvyklú štylizáciu, v kombinácii s ním vymyslenými slovíčkami, a pozície slov v jeho vetách vyjadrujú ich závažnosť. Z dôvodu zachovania tohto DRH zámeru, Julo sa rozhodol byť mu verný, a preklady pripomínajú spleť neštandardných štylizácií, a nesprávnej interpunkcie, použitej na oddelenie viacnásobných myšlienok v jedinej vete. Keby sa bol DRH chcel vyjadrovať ináč, tak by to bolo ináč, a Julov preklad by sa dal čítať ako beletria. Pri čítaní, namiesto tvrdenia si 'to nesedí', Julo doporučuje klásť si otázku „Čo je potrebné vo mne zmeniť, aby mi to sedelo?“ Julove subjektívne študijné pomôcky sú v {...}.

KAPITOLA 12

Hľadanie Pravdy

.12.1. Otázka (zo 46): [Kde človeku začať hľadanie duchovnej pravdy sebatrknutia {stotožnenia sa s Ja-Bytím}, nazývaného osvietenie?](#)

Odpoveď: To je jednoduché. [Začnite tým, kto a čo ste {, a teda priznajte si, že si pestujete stanoviská}. Všetka pravda je nájdená vo vnútri. Používajte overené učenia ako sprievodcu.](#)

.12.2. Otázka: [Kde je {teda} tá skutočnosť {, naozajstnosť,} večnej pravdy k nájdeniu?](#)

Odpoveď: Začnite prijatím {a uznaním} veľmi dôležitého tvrdenia, {a síce,} že [všetka pravda je subjektívna](#). Nepremárňujte {celé} epizódy životov hľadaním objektívnej pravdy, pretože nič také neexistuje. Aj keby existovala, nedala by sa nájsť inak než ako čisto subjektívnym zakúsením. Všetky poznatky a múdrosť sú subjektívne. O ničom sa nedá povedať, že existuje, ak to nie je subjektívne zakúsené. Dokonca aj údajne čisto objektívny materiálny svet, ak by {teda naozaj} existoval, dalo by sa o ňom povedať, že existuje iba vďaka subjektívnemu zmyslovému zakúseniu človekom o ňom. Dokonca aj ten najzarytejší materialista uviazne na fakte, že v konečnom dôsledku, [je to len jeho {, naše} vlastné subjektívne uvedomovanie si, ktoré tomu {nášmu zakúseniu a zažívaniu} dáva autoritu {pečať, oprávnenie, pocit} vierohodnosti {, uveriteľnosti}](#).

.12.3. Otázka: [Nieto rozdielu medzi objektívnou a subjektívnou skutočnosťou?](#)

Odpoveď: {Nieto}. Všetka Skutočnosť je subjektívna. Každý iný postoj je mylnou predstavou založenou na dualite. Subjektívne a objektívne je jedno a to isté, {vyjadruje} len rôzne opisy, z rôznych bodov zdanlivosti vnímania {, z rôznych uhlov pohľadu}. Skutočnosť {nemôže byť a teda} nie je založená na zdanlivosti vnímania, trvaní, opise, forme, či meraní. Všetky tieto charakteristiky sú vlastnosťami samotnej zdanlivosti vnímania, ktorá je vo svojej {samotnej} podstate prechodná, svojvoľná, obmedzená, zdanlivá, a dualistická. {Teda, dnes to vidím nejako, a zajtra vidím to isté inak, pretože som sa napríklad dozvedel pre mňa nové informácie, alebo som starým informáciám prestal pripisovať dôležitosť, a preto dnes sa mi to zdá ináč. Alebo som sa iba dobre nevyspal}.

.12.4. **Otázka:** Akú hodnotu majú Veľkí učitelia a učenia {, v čom spočíva ich cennosť}?

Odpoveď: {Ich} dar nie je obmedzený na informácie, fakty, či múdrosť, ale {ich dar vo veľkom spočíva} {aj} v úrovni či moci vedomia, z ktorého {tieto ich informácie} pramenia. {Všeobecne platí, že} obrovská moc je {vždy} udržiavaná rýdzosťou rámca {, teda čistotou a neskresľovaním širších okolností}. Užitočnosť mnohých učení bola zničená chybou rámca, v ktorom boli vyučované, a tak bol ich význam zatemnený alebo skreslený. Ako inak by ľudstvo mohlo byť vedené do svojho historického, opakujúceho sa stereotypu hrozných a strašných činov, spáchaných v mene nejakého náboženstva, teologickej dogmy, či stanoviska? Každý ľudský zločin sa dá {zdanlivosťou vnímania a svojvoľným stanoviskom} ospravedlniť a odôvodniť nejakým prekrúteným vyhlásením, ktoré sa vyhlasuje za pravdivé, pretože bolo 'vyňaté zo {Svätého} Písma' {, a to} tými, ktorí túžia po moci, sláve, bohatstve, a nadvláde nad inými. Dogma sa zamaskováva za pravdu, a poskytuje slogany, ktoré vedú celé civilizácie svätoškárskou pretvárkou, zbožne, a povýšenecky drzo, do pochmurnej a strašnej smrti. Všetky takéto ríše zanikajú.

.12.5. **Otázka:** Aký je významový rozdiel medzi pojmi Boh, Jestvovanie, Budhovstvo, Kristus, Avatár, Pravda, Osvietenie, Ja-Bytie, Krišna, Skutočnosť, Uvedomenie, Jednozliatosť, Absolútno, Všetko-Čo-Je, Totalita, a Božstvo?

Odpoveď: Žiaden. Rôzne jazykové tvary odrážajú kultúru pôvodu učení.

.12.6. **Otázka:** Ale nie sú rozdiely medzi pravdami rôznych učení?

Odpoveď: Vlastne, rozdiel nie je možný. Všetky domnelé rozdiely sú jednoducho dôsledkom neporozumenia, a sú odrazom obmedzení rámca. Rozdiely môžu existovať medzi náboženstvami, ale nie medzi pravými duchovnými učeniami. Duchovnosť spája, náboženskosť oddeľuje.

.12.7. **Otázka:** Ako je to možné?

Odpoveď: Všetka pravda je samo-sebou existujúca, je úplná, kompletná, a všezahrňajúca, bez lokality, trvania, alebo častí. Nakoľko pravda je samoexistujúca, ako ona sama, vo svojej úplnosti, {a tak} to, čo je samozrejým, subjektívnym stavom 'ja', {úplne samozrejme a zrejme} zahrňa Všetko-Čo-Je. Vše zahrnutosť {, =Všetko-Čo-Je,} nepripúšťa {a ani nemôže mať} rozdelenosť.

.12.8. Otázka: Čo je to 'Ja-Bytie'?

Odpoveď: {je podrobne vysvetlená v 2.2.22. a 2.6.32.} 'Nekonečné Ja-Bytie' je subjektívna skutočnosť, {a z nej vyvierajúci subjektívny pocit svojej naozajstnosti,} ktorá je podložíim individuálneho 'všedného ja', a umožňuje prežívanie 'ja/mňa' ako existencie človeka. Je to absolútne 'Ja-Bytie', ktoré umožňuje výrok 'ja/mňa'. Dalo by sa povedať, že Descartes to mal naopak. Pravdou nie je „Myslím, teda som“, ale jasne z toho plyne opačné: „Som, teda myslím“.

Vedomie, či spôsobilosť uvedomovať si, je bezforemné, a je pozadím, z ktorého {, oproti ktorému,} je formu možné ponímať. Je to práve vďaka bezforemnosti zdanlivej prázdnoty priestoru, že formu možno ponímať. 'Niečotu' je možné zbadáť len preto, že vyniká oproti pozadiu ničoty {, nezavadzajú nijaké veci}. Je to práve vďaka jasnosti oblohy, vďaka ktorej môžeme vidieť oblaky.

.12.9. Otázka: Je nejaká skratka k osvieteniu?

Odpoveď: Vskutku áno. Človek môže stráviť nekonečné {epizódy} životov, štúdiom všetkých duchovných a filozofických učení sveta, a skončiť prosto zmätený a znechutený. {Namiesto štúdia o duchovných pravdách, použite skratku k osvieteniu, ktorou je} hľadanie {, ako sa stať a stotožniť sa} s 'poznáním',,, nie {mať vedomosti} 'o poznatkoch'. {Byť samotným} 'poznáním' naznačuje subjektívne zakúsenie; '{mať} poznatky o' znamená zhromažďovať fakty. Nakoniec, {pri dosiahnutí osvietenia,} všetky fakty {aj tak} miznú, a ničo žiadnych na vedenie. {Inými slovami,} ak človeku trkne, že jeho vlastné Ja-Bytie je Všetko-Čo-Je, {a to} VšetkéhoČoJe, VšetkéhoČoBolo alebo VšetkéhoČoKedyBude, čo ešte zostáva, čo človek{/duša} potrebuje vedieť? {Zo samotného slova Kompletnosť je jasné, že} Kompletnosť je vo svojej podstate úplná a kompletná.

.12.10. Otázka: Ako to tak môže byť?

Odpoveď: Pretože keď sa raz niečím stanete, už o tom nie je čo viac vedieť. Vedieť znamená neúplnosť. To, čím som, je Všetko-Čo-Je, {=Vše zahrnutosť}. Trknutie, že človek už je {Všetkým-Čo-Je}, a vždy aj bol Všetkým-Čo-Je, neponecháva nič, čo by sa dalo dodať.

.12.11. Otázka: Znie to domotané.

Odpoveď: Je to len preto, že falošné všedné ja/ego sa stotožňuje s obmedzeniami a formou.

.12.12. Otázka: A [ako je to s 'učením sa'](#)?

Odpoveď: [S uvedomením si Skutočnosti, všetko učenie prestane.](#) Myseľ sa stane mlčivou. V pokoji a tichu, všetko, čo existuje, vyžaruje svoj vlastný zmysel, a pravdu, a odhaľuje, že prirodzenosť existencie je ohromujúco božská. Všetko vyžaruje svoju božskú podstatu ako samotnú Existenciu. To, čo Je, a to, čo je Božské, je jedno a to isté. Z Neprejaveného vyžaruje Prejavené, ktoré je vo svojej podstate tiež Neprejavené. Nieto duality Prejaveného oproti Neprejavenému. Všetky zdanlivé rozdiely zmiznú, keď človek preklenie zdanlivosť vnímania, ktoré je svojvoľným a obmedzeným uhlom pohľadu. [Je to práve zdanlivosť vnímania, ktorá vytvára dualitu.](#) To je zakúsený fakt, nie filozofický uzáver. [Filozofia môže byť užitočná, ale je to len myslou vytváraná obdoba ku Skutočnosti, v ktorej filozofia nie je možná.](#)

.12.13. Otázka: O čom teda diskutujeme?

Odpoveď: Popisy {vecí}, ale za nimi stojí subjektívna, zakúsiteľná skutočnosť.

.12.14. Otázka: [Akú hodnotu majú {teda} učenia alebo zisťovania?](#)

Odpoveď: Každý kúsok {nami pochytenej} informácie [prispieva k intuitívnemu porozumeniu a rozpoznaníu.](#) Pravda je {sama sebou} rozpoznaná. Predkladá sa poľu Uvedomenia, ktoré bolo {, naším dlhodobým zhromažďovaním poznatkov,} [pripravené na to, aby umožnilo predloženie {pravdy}, na odhalenie samej seba.](#) Pravda a osvietenie sa nenadobúdajú, ani sa nedosahujú. Je to stav či rozporenie, ktorý sa predkladá sám od seba, keď sú {na to} vhodné {karmické} podmienky.

.12.15. Otázka: Čo je priaznivé pre toto vyskytnutie {trknutia stavu osvietenia}?

Odpoveď: Pokorné uznanie si vlastných nedostatkov a nevedomosti má väčšiu hodnotu ako zhromaždenie všetkých faktov. Pokiaľ človek úplne a bezvýhradne nezakúsil prítomnosť Boha v Jeho ohromujúcej, absolútnej Vše zahrnutosti, je bezpečné predpokladať, že človek vlastne vie nič, a že všetky nazhromaždené takzvané vedomosti sú len neznalosťou a hrdoťou. Všetko, čo v sebe tvrdí: „Ja viem“, práve týmto vyhlásením dokazuje, že je falošné, inak by to nerobilo takéto tvrdenie.

.12.16. Otázka: Prečo sú vedomosti takou zábranou {na ceste} k osvieteniu?

Odpoveď: Myšlienka „Ja viem“ nepripúšťa vrcholné uvedomenie skutočného „Ja som“.

Slovo „viem“ je dualistické a predpokladá proti sebe stojace vyhranené javy, {a to} medzi odlúčeným subjektom, 'poznávajúcim', a niečím vonkajším, čo sa má poznať {, objektom}.

.12.17. Otázka: Takže nieta oddelenosti medzi 'poznávajúcim' a 'poznaným', nieta rozdielu medzi subjektom a objektom?

Odpoveď: To je základná chyba duality, ktorá predpokladá {svojvoľne vybratý} bod, z ktorého je pozorovanie vykonávané. Vlastne, subjektívne a objektívne, je jedno a to isté. Tvrdiť niečo iné je iba byť svojvoľným.

.12.18. Otázka: Počujeme, že [ego je zábranou k trknutiu](#) {Sebastotožnenia sa s Ja-Bytím}. Môžete to vysvetliť?

Odpoveď: Nieta takej veci, v Skutočnosti, ako je ego; je to len mylná predstava. Tvorí ho zostava ľubovoľných uhlov pohľadu, zásobovaných myšlienkovými pochodmi, a poháňaných pocitmi a emóciami. Tieto túžby {ega/všedného ja} predstavujú pripútanosti, o ktorých Budha hovoril ako o putách utrpenia. [S absolútnym pokorným uznaním si vlastných nedostatkov a nevedomosti, ego sa rozpustí.](#) Je to zbierka svojvoľných myšlienkových pochodov, ktoré nadobúdajú na sile len vďaka preceňovaniu vysokej mienky o sebe a svojich prednostiach a vďaka návyku. [Ak človek upustí od preceňovania vysokej mienky o svojich myšlienkach, rozpustia sa.](#) Všetky myšlienky sú preceňovaním vysokej mienky o sebe a svojich prednostiach. Všetky názory sú preceňovaním vysokej mienky o sebe a svojich prednostiach. Pôžitok z preceňovania vysokej mienky o sebe a svojich prednostiach je teda základom ega – odpojte ho, a ono sa zrúti. Vo vyššom stave vedomia umlknú v Božej Prítomnosti. Mať čo i len jedinú myšlienku v prítomnosti Božej Prítomnosti by nebolo v medziach uskutočniteľného, a ani by nebol predpoklad priniesť {na pretras} takú výstredne prehnanú okázalosť.

.12.19. Otázka: Musia predsa jestvovať nejaké nástroje, ktoré pomáhajú [zmierniť nadvládu ega.](#)

Odpoveď: [Vymýšľance pretrvávajú, pretože sú cenené.](#) Všimnite si, že každý má názor na všetko. Všimnite si, že všetky myšlienky sú len dogmatickým vyjadrovaním názorov. Každý je očarený svojimi vlastnými myšlienkami a nápadmi, hoci sú bezcenné.

.12.20. Otázka: [Ale čo tak vážiť si vzdelanie?](#)

Odpoveď: Vzdelanie dodáva spoľahlivosť myšlienkovým procesom, a teda aj konaniu. To je užitočné vo svete, ale nevedie to k osvieteniu. [Stať sa vzdelaným je jeden cieľ; stať sa osvieteným je iný cieľ.](#) Mnohí sú vzdelancami, a zopár je

osvietencov.

.12.21. Otázka: Ale, nie je {aspoň nejaká} naozajstnosť v zakusovaní toho, čo som ja?

Odpoveď: Každá zdanlivá oddelenosť je výplodom myšlienky. [Je podstatné uvidieť, že myseľ neustále zakusuje určitý uhol pohľadu](#) {, na základe ktorého myseľ vidí vlastne len to, čo chce vidieť, a prežívať, aby sa to použilo ako krmivo pre ego}.

.12.22. Otázka: [Čo je teda {tá} mylná predstava, o ktorej toľko počujeme?](#)

Odpoveď: {Úplne} [celý {súbor} zdanlivosťou vnímania {vytváraných} mylných predstáv](#), o ktorých ego {veselo a nehanebne} tvrdí, že sú skutočnosťou, [je úplne a bezvýhradne výtvorom stanoviskovitosti {ega/všedného ja}](#). Toto je veľmi dôležité {si v hlave} rozmotať, a porozumieť, {a to} vo svojom vlastnom skúsenostnom uvedomovaní si {,ináč povedané na svojich vlastných životných skúsenostiach, a na vlastnej koži}. Ak pozorne pozorujete, všimnete si, že vo chvíli, keď myseľ zaujíma nejaké stanovisko, toto stanovisko {ega/mysle} pochádza z voľby, z 'tréningu' {naším okolím na nás}, z túžby, z emócie, alebo z politického či náboženského pohľadu. [Zo svojvoľných stanovísk moralizovania, všetky činy a udalosti možno zaradiť do kategórií 'správne' alebo 'nesprávne'. Z tohto stanoviska {kategorizovania} pramenia všetky nezmyselné obete a utrpenia na svete.](#)

Koniec123

.12.23. Otázka: [Čo je príčinou tejto chyby?](#)

Odpoveď: [Súdenie](#). To je tým veľkým preceňovaním vysokej mienky o sebe a svojich prednostiach každého ega. Písmo hovorí {Mt 7, 1}: „Nesúďte, aby ste neboli súdení.“ A tiež: „Súd je môj, praví Pán.“ Kristus povedal, že máme odpúšťať. Budha povedal, že nieto čo súdiť, pretože [zdanlivosť vnímania dokáže vidieť len mylnú predstavu {skutočnosti}](#). Zdanlivosť vnímania je vždy čiastočná {, vždy jedná iba s časťou, o ktorej si je ego/všedné ja vedomé a ktorú vidí; pričom si namýšľa, že vidí všetky súvislosti týkajúce sa danej veci}, a obmedzená {egom náhodne zvoleným,} ľubovoľným rámcom. Po pravde povedané, žiadne súdenie nie je možné {, pretože nikdy, ale [nikdy, ego/všedné ja nevidí celý rámec. Nikdy](#). Jasné?}.

.12.24. Otázka: [Je súdenie vôbec niekedy opodstatnené?](#)

Odpoveď: [{Nie je}](#) {, avšak} vždy sa to dá {ega/všednému ja nejakou} odôvodniť. Z etiky sa človek naučí základný princíp, že výsledok neopodstatňuje prostriedky {, inými slovami: účel svätí prostriedky}. Nepochopiť tento hlavný princíp znamená byť diktátorským a podliehať závažnej duchovnej chybe. {Hocijaký, pre ego akože}

'dobrý' výsledok sa dá zosnovať, na ospravedlnenie akékoľvek barbarského správania, {nuž} a preto sa v našej spoločnosti hojne používa na opodstatňovanie {takého} spoločensky uznávaného správania, ktoré porušuje duchovné zásady. Tieto prehrešky podkopávajú samotnú štruktúru spoločnosti, a vypomšťujú sa {jej} v rozšírenosti priestupkov, kriminalite, a v ľudskom utrpení vo všetkých jeho podobách.

.12.25. Otázka: [Ako sa môže ľudstvo vyškriabať z tejto jamy mizérie?](#)

Odpoveď: Najsvižnejšia cesta z problémov a neznalosti [je nadobudnutím porozumenia povahy samotného vedomia](#). Uvedomenie si povahy vedomia vystrelí človeka cez všetky problémy, obmedzenia, a ľudské húževnaté úsilie. Je to najdôležitejší {učebný školský} predmet zo všetkých predmetov na naučenie, pretože je podloží všetkého ľudského prežívania a činienia. Veda ako taká pokročila až do bodu, v ktorom nemôže napredovať ďalej bez porozumenia povahy vedomia. Preto je toľko medzinárodných konferencií o 'vede a vedomí', ktoré sú predmetom veľkého záujmu a sú veľmi početne navštevované. Doposiaľ, takéto húževnaté úsilie pribrzdzoval nedostatok primeraných nástrojov {svalové tetovanie} na skúmanie {tejto} poprednej oblasti ľudskej inteligencie.

.12.26. Otázka: Počujeme, že [zábranou k Uvedomeniu je samotná dualita](#). Ako sa toto dá vyriešiť?

Odpoveď: [Dualita je {, ako produkt zdanlivosti vnímania,} umelý a svojvoľný podklad pre mylnú predstavu oddelenosti](#). Pochádza z {nejakého} stanoviska, ktoré {vzápätí} pochádza zo súhrnu {hromady myšlienok [z myšlienkovitosti](#)}, so všetkými jej nespočetnými úsudkami, hodnotami, vyberavosťou, predsudkami, a názormi.

Tie zasa pochádzajú zo symbolizmu {, teda z hodnôt, ktoré ego/všedná ja pripisuje veciam; kus farebnej handry alebo vlajka}, z obmedzených {nakúpených} modelov chodu sveta, a [z obmedzení rámca](#) {v ktorom ego vidí veci diania okolo seba}. Je to iba kvôli {egom vytvorenému} svojvoľnému obmedzeniu rámca, na základe ktorého {, tohto obmedzeného rámca,} je možné vynášať akékoľvek posudzovania či hodnotiace výroky o čomkoľvek. Fakt, že mnohé názory zastávajú veľké masy ľudí je {až} hypnotický. Len málokto dokáže uniknúť pôsobivosti {zdanlivej} dôležitosti davového súhlasu. [Ľudia hľadajú usmernenie {morálnych zásad svojho správania sa mimo seba,} vonku {, vo svete} namiesto vo svojom vnútri](#). Ako povedal Freud, individuálne svedomie sa rozpúšťa v bezvedomí stáda a davového konania. Morálka je umlčaná masovou hystériou {, čo je vidieť na húfoch 'normálnych' ľudí, ktorí sa 'zrazu' pridávajú k pouličnému rabovaniu a podpaľovaniu}.

Málokto dokáže odolať propagande spravodajských médií. Pravda napokon vypláva na povrch, ale zvyčajne oneskorene. To, ako často je v pozadí tragédie ľudská chyba je odhalené na DNA založenom zvrátení odsúdení mnohých väzňov, ktorí boli predtým dokonca {už aj} popravení. Súdne svedectvo je zdanlivosť vnímania, a keďže zdanlivosť vnímania je zdrojom chýb, takzvaný 'systém spravodlivosti' je

pochopiteľne náchylný na chyby. K pravde nemožno dospieť hlasovaním. Závery poroty sú iba názory, nie fakty. Emócie zaslepujú vnímanie a zaručujú chyby. Dualita je teda oddelenie pravdy a chyby, ktorej pôvodcom je preceňovanie vysokej mienky a prednostiach svojho vnímania a ega.

.12.27. Otázka: [Ako má zdanlivosť vnímania za následok dualitu?](#)

Odpoveď: [Lubovoľná vyberavosť {a zaostrenie sa ega na svojvoľné dôležitosti}](#) [má za následok stanovisko](#), ktoré je uhlom pohľadu, ktorý umelo [protipólovo rozpoľtuje jednozliatosť Skutočnosti](#) do zdanlivo odlúčených častí. Tieto časti sú iba zdanlivé, a nie sú vlastne odlúčené v Skutočnosti. Odlúčenosť na časti sa vyskytuje len v myšli, a nie v Skutočnosti. {Na základe 'myslenia v odlúčenosti'} preto vlastne skončíme tak, že hovoríme o 'tu' a 'tam' alebo 'teraz' oproti 'vtedy', alebo si svojvoľne vyberáme časti z toku života, na ktoré sa odvolávame ako na 'udalosti' alebo 'diania' {, o ktorých už vieme, že v Skutočnosti nejestvujú}. Jeden vážny dôsledok tohto myšlienkového procesu [je vytváranie si falošného chápania príčinnosti](#). Toto nedorozumenie vedie k nekonečným ľudským problémom a tragédiám.

.12.28. Otázka: Rozumiem tomu tak, že kladiete veľký dôraz na [objasnenie povahy príčinnosti](#).

Odpoveď: Pri pokuse o znovupospájanie {, o poskladanie,} toho, čo bolo takto pojmovo {, náhľadmi ega,} porozdeľované {a odlúčené na časti} v myšlienkových procesoch mysle, vynachádzajú sa príčinné súvislosti, na vysvetlenie toho, na čo sa teraz pozerá ako na 'vzťah'. V {ozajstnosti} Skutočnosti jestvuje iba {všetkému hocičomu toho vlastná existencia ako toho jestvovanie ako také; jestvuje iba všetkému vlastná, od iného nezávislá} {seba}totožnosť; nejestvuje žiadna príčina niečoho, ani nie je potrebná. V newtonovskom modeli chodu sveta lineárnych príčinných súvislostí sa zdá, že 'toto' spôsobuje 'tamto'. V {ozajstnosti} Skutočnosti je už všetko zavŕšené {, dokončené, kompletné} a naprostá jednozliatosť je mimo času, priestoru, a rozdelenosti, či {dokonca} definície. Je zrejmé, že nič nie je príčinou niečoho iného, pretože to by si vyžadovalo dualistické oddelenie v čase a priestore, čo je nemožné.

[Prejavené sa stáva prejaveným Tvorením](#). Všetky veci jestvujú vďaka svojej podstate vo svojom prejave ako existencia. Všetko, čo môžeme pozorovať, sú {len súčasné} pomery. Je pomerne ľahké vidieť, že 'príčinou' čohokoľvek je súhrn celého vesmíru počas všetkých čias, bytím tým, čím je, vo všetkých svojich prejavoch ako existencia. Všetky veci existujú ako výraz {svojej vlastnej} {seba}totožnosti {ako existencie svojho jestvovania ako takého,} a podstata všetkých vecí žiari svojou prítomnosťou. Všetky veci sú samotvorené božským prejavením sa ako existencia. Preto každá 'vec' môže byť iba tým, čím je, na základe súhrnu celého vesmíru. [Zrnko prachu](#) nemôže byť tam, kde sa nachádza, bez vzdušných prúdov, ktoré si vyžadujú miestnosť, ktorá si vyžaduje budovu, pozemok, kontinent, planétu, slnečnú sústavu, galaxiu, vesmír atď.

Všetky výroky vytvorené myslou sú subjektívne. Nieto lineárnej postupnosti udalostí, nieto časovo za sebou idúcich {dianí}, či príčinných súvislostí. Všetko sa skvie tak, ako to je, vo svojom prejave {svojej} existencie. Všetko je sebaexistencia, a preto nezávislá od niečoho mimo seba.

.12.29. Otázka: Je ego 'nesprávne' {vo svojich názoroch}?

Odpoveď: Problém s egom nie je v tom, že sa mýli, ale iba v tom, že je obmedzené a skreslené.

Predstavovať si ego ako nepriateľa znamená stať sa protipólovo rozpolteným, {a tým} vyvolávať konflikty, vinu, hnev, a hanbu.

Stanoviskovitost podporuje ego.

Rozšírením rámca, protiklady sa preklenovávajú, a problémy sa rozpúšťajú.

Pokorné uznanie si vlastných nedostatkov a nevedomosti odstraňuje nosné základy ega posudzovania, stanoviskovitosti, a moralizovania.

V {ozajstnosti} Skutočnosti už nieto možnosti {výskytu} protikladov, tak ako {vej} nemôže byť ani víťazov, ani porazených.

{Ukážme si, ako má stanovisko ega vplyv na štatistiky.} V rámci mylnej predstavy, štatistiky napríklad závisia od toho, ako sú stanovené a definované medze {, čo zahrnúť a čo vylúčiť}. Zmenou klasifikovania {a výberu 'vhodných' vecí} sa štatistika posúva. Takže údajnú mieru kriminality v Spojených štátoch možno urobiť tak, aby sa zdalo, že stúpa alebo klesá, v závislosti od politických tlakov, alebo zahrnutím alebo vylúčením určitých vecí do {ich} zostavovania. Zvýšením alebo znížením kritérií možno dosiahnuť, aby sa akýkoľvek sociálny jav javil ako rastúci alebo klesajúci. Svet, ako ho opisuje zdanlivosť vnímania, je teda náhodný {,svojvoľne vymyslený}, a sociálna 'skutočnosť' sa stane akoukoľvek takou, ako sa ju človek{/ego} rozhodne nazvať. {Takže tvrdenie, že subjektivitou ega vymyslená hocičoho} definícia definuje zdanlivosť vnímania {cez ktorú sa máme na vec pozerať}, je rovnako pravdivé, ako jasne z toho plynúce opačné {tvrdenie}.

.12.30. Otázka: Aký vplyv má myšlienka na zdanlivosť vnímania?

Odpoveď: Myšlienka zvyčajne nadobúda podobu jazykového prejavu. Jazyk je založený na pomenovávaní {jednotlivých vecí}, a teda je výsledkom predchádzajúceho vyčleňovania a rozdrobovania celku. Myslenie a premieľanie myšlienok sú dialógy a prejavy duality. Človek sa môže spýtať, kto alebo čo robí myslenie, alebo v čí prospech. Kto je hovorca a kto je poslucháč?

.12.31. Otázka: Aký je rozdiel medzi egom a myslou?

Odpoveď: { Žiaden. } Sú vlastne jedno a to isté. Pojem 'ego' sa však všeobecne používa na opis určitých stránok mysle, ale ego by sa dalo všeobecnejšie definovať

ako zdroj a proces myslenia. {B3.3.7.: Na ego ... sa vo všeobecnosti odvoláva ako na súbor myšlienok o ktorých sa domnieva, že predstavujú naozajstnosť a identitu človeka.} {Sept2002, prednáška: Zvyčajné stanoviská, ktoré myseľ zajíma, spoločne nazývame ego.}

.12.32. Otázka: Aký je [vzťah medzi myslou a meditáciou](#)?

Odpoveď: [Účelom meditácie je preklenúť myseľ](#), a{ j s} jej premieľaním myšlienok a obmedzeným vnímaním, a tým preklenovať dualitu, a čoraz viac si uvedomovať Jednozliatosť.

[Myslenie vychádza z nedostatku, jeho cieľom je zisk.](#) V celistvosti {Všezahrnutosti} nič nechýba. Všetko je kompletne, úplne a celistvé. Nieto ničoho, o čom premýšľať, ani žiadneho motívu na premýšľanie. Nevznikajú otázky, a odpovede nie sú hľadané, ani potrebné. Úplnosť je kompletná, úplne napĺňajúca, bez neúplnosti, ktorú {treba meniť a} spracovať.

.12.33. Otázka: Ak myšlienky sú rozdrobovania a výplody duality, ako možno duchovné učenie vyjadriť jazykom bez toho, aby bolo zavádzajúce?

Odpoveď: Koncepty {, náhľady ega,} majú {rozmanité} úrovne moci, ktoré sa dajú ciachovať. Čím vyššia je úroveň pravdy, tým väčšia je jej moc. [Energia konceptu {, náhľadu ega,} je výsledkom pravdivosti tvrdenia plus úrovne vedomia hovoriaceho.](#) Bez pomoci vyššej energie (napríklad od veľkého učiteľa) ego/myseľ nemôže prekročiť samu seba.

.12.34. Otázka: Mnohé {Veľké} učenia sa zdajú byť nejednoznačné a mäťuce.

Odpoveď: Samotná nejednoznačnosť je mylnou predstavou. Všetky zdanlivé nejednoznačnosti sa rozpúšťajú v prítomnosti porozumenia {veciam}. V rámci pravdy spory nie sú možné.

.12.35. Otázka: Ako to tak môže byť?

Odpoveď: Pretože iba to, čo vlastne naozaj skutočne existuje, má Skutočnosť. Nejestvuje {nič také ako} 'pravda oproti falošnosti'. To, čo sa nazýva 'falošné', nemá ani existenciu, ani skutočnosť {;} a iba to, čo je pravdivé, má existenciu; akákoľvek myšlienka, {ktorá si namýšľa,} že je to inak, je mylnou predstavou a {v stave osvietenia} odpadne.

.12.36. Otázka: Môžete uviesť iný príklad alebo ďalšie vysvetlenie?

Odpoveď: [Protiklady v Skutočnosti neexistujú](#). Sú to len koncepty reči, a premieľania myšlienok. Vezmime si zdanlivé protiklady [svetla a tmy](#). Vlastne nič také ako tma neexistuje; je len svetlo. Pomery potom možno výstižne opísať tak, že svetlo buď je prítomné, alebo nie je, alebo {že} je prítomné v rôznych stupňoch {intenzít}; preto všetko svetlo alebo jeho nedostatok, možno definovať iba {výhradne} pomocou {slovička} svetlo, a to jeho prítomnosťou či stupňom {intenzity}, alebo {jeho} neprítomnosťou. Čiže máme tu len jednu {jedinú} premennú {, a tou je svetlo}: prítomnosť alebo neprítomnosť svetla.

Nemôžete 'zasvietiť' tmu do priestoru. Človek môže, jazykovým prejavom {, slovičkárením,} nazvať neprítomnosť svetla tmou, ale v Skutočnosti to nebude mať žiadnu existenciu {, napriek tomu, že je slovičko 'tma' bežne používané, a v pravidlách pravopisu uvedené ako existujúce a platné}.

Použime iný príklad – [vlastníctvo alebo nevlastníctvo peňazí](#). V tomto {príklade} je jedinou premennou prítomnosť peňazí. Pojem 'chudoba' potom naznačuje neprítomnosť mať peniaze, ale nie je to {v Skutočnosti} vec sama osebe. Človek nemôže mať chudobu.

{Ďalší príklad:} V Skutočnosti nieto [{ani} hore ani dolu](#). Sú to označenia vychádzajúce zo svojvoľného stanoviska {umiestnenia pozorovateľa}. Ani 'hore', ani 'dole' neexistujú ako skutočnosti. {Záverom sa dá povedať, že} takto sa vytvára celý {ten nám dôverne známy} svet mylných predstáv ega ako stanoviskovitost', s doprevádzajúcou naivitou, ktorá predpokladá, že protiklady majú nezávislú existenciu. Teda [svet, ako je {všednými ja} videný, existuje len v myšli pozorovateľa. Nemá nezávislú existenciu. V Skutočnosti človek nemusí rozlišovať medzi tým, 'čo je', a tým, 'čo nie je', ale len potvrdiť, že to, čo je, je. Preto falošné netreba popierať, ale len potvrdzovať pravdivé.](#)

End2of3

.12.37. Otázka: Zdalo by sa, že idenie za {prah} zdanlivosti vnímania a duality ku Skutočnosti je náročné a [vyžadovalo by si to preprogramovanie celej mysle](#), aby sa to uskutočnilo. Je toto možné?

Odpoveď: Závažný posun {, medzník,} vo vývoji vedomia sa klasicky označuje ako ['preklenie protikladov'](#), a prináša rýchly skok vo vedomí. Pozrime sa na viac príkladov, ktoré sú ľahko viditeľné. Domnelé protiklady [tepla a chladu](#) sa rozplynú v jednoduchom rozpoznaní, že teplo buď je, alebo nie je prítomné. Nehovoríme, že nastupuje väčší 'chlad', ale len to, že teplo mizne. Ak je prítomné, nazývame tento stav teplý alebo horúci. Chlad iba znamená neprítomnosť tepla; sám o sebe neexistuje. Nemôžeme povedať, že v miestnosti existuje 'ne-teplo'. Nemôžeme povedať, že 'neprítomnosť' je prítomná alebo že 'ničota' existuje. {Chladiacou vzduchotechnikou odoberáme z bytu teplo, teplomerom meriame stupeň prítomnosti tepla, motor v aute sa neprehreje ak mu odoberáme teplo. Avšak všedné ja si kvôli efektívnejšiemu jazykovému vyjadrovaniu vymyslí neexistujúcu premennú, chlad, čo ale neznamená, že chlad v skutočnosti existuje.}

Použime iný zjavný príklad: zdanlivé protiklady [viditeľného oproti neviditeľnému](#). Je zrejmé, že neviditeľnosť nie je vecou, ktorá existuje nezávisle, takže sa vynára otázka, viditeľné akým spôsobom?

Iným príkladom by boli zdanlivé protiklady '[prítomnosť](#)' oproti '[neprítomnosti](#)'. Prítomnosť je skutočnosť, {naozajstnosť,} ktorú možno potvrdiť; neprítomnosť nie je stav alebo rozpoloženie samo o sebe. Nemôžeme povedať, že neprítomnosť existuje.

.12.38. Otázka: Toto sa stále zdá byť abstraktné. Môžete uviesť konkrétnejší príklad?

Odpoveď: Elektrina je buď [zapnutá](#) {, prítomná}, alebo nie je {prítomná}. Nieto takého ako '[vypnutosť](#)'. Vypnutie sa nedá poslať po vedení. Je to len jazyková pohodlnosť {a praktickosť}. Telegraf môže vysielat' len zapnuté signály; nemôže vysielat' vypnutosť. {Ďalší príklad:} Podobne aj [život](#) je buď prítomný, alebo nie; mŕtvy alebo [mŕtvosť](#) nemá nezávislú existenciu.

.12.39. Otázka: Môžete uviesť nie slovný {ale} zážitkový príklad?

Odpoveď: Je tu veľmi jednoduchá a zaujímavá ukážka tohto princípu. Väčšina ľudí je do určitej miery oboznámená so základným [svalovým testovaním](#). Jednoduchá demonštrácia ukazuje, že to, čo je pozitívne alebo pravdivé, spôsobuje, že svaly tela sa utužujú, a to, čo nie je pravdivé, {teda je} negatívne, falošné, či zraňujúce, spôsobuje, že svaly ochabujú. Naivnej myslí by sa zdalo, že svalová odozva je buď pozitívna alebo negatívna, alebo, pravdivá alebo nepravdivá. V skutočnosti, podobne ako elektrina, to, čo existuje alebo je pravdivé, má razanciu/silu, a svalová odozva je pozitívna. To, čo nemá existenciu alebo je falošné, nemá energiu či moc, a ruka jednoducho ochabne, pretože nieto moci či zapnutej elektriny, ktorá by ju utužila. Inými slovami, nieto takej veci ako faloš, ktorá by spôsobovala, že by {ruka} ochabovala; to sú len štýly vyjadrovania.

Obdobne, elektrina robí to, že motor ide; keď je odpojená, motor sa zastaví. Nieto takej veci ako 'ne-elektrina', ktorá robí zastavenie motora. To, čo nemá existenciu v Skutočnosti, je z mylných predstáv vytvoreným výplodom myšlienkových pochodov. Nemá vlastne nezávislú existenciu. Preto je zbytočné hľadať objektívny, nezávislý vesmír, pretože nijaký taký nie je možný. [Všetko, čo existuje, existuje len ako subjektívne prežívanie](#). Nezávislá, objektívna skutočnosť nemôže byť ani potvrdená, ani vyvrátená. Obe tieto tvrdenia sú jednoducho stanoviskom. [Nikto nemôže uniknúť čírej subjektivite svojho vlastného prežívania](#).

.12.40. Otázka: [Aký je účel ega?](#)

Odpoveď: [Nemôžeme povedať](#), aký je jeho účel; to by bolo teleologické

zdôvodňovanie. Avšak jeho hlavná funkcia je organizovaná smerom k sebaopretrvávaniu, aby si udržalo mylnú predstavu odlúčeného 'ja' s nezávislým prežitím {, zachovaním prežitia} svojej jedinečnosti, a existencie. V dôsledku toho podlieha bolesti, utrpeniu, a strachu zo smrti. A tak ego usmerňuje svoje stratégie na prežitie vo všetkých svojich mnohorakých prejavoch, akými sú zisk, strach zo straty, a úzkosť zo svojho koncového osudu.

.12.41. Otázka: Aký je ústredný, najdôležitejší dôsledok funkcie ega?

Odpoveď: Viera, že za činmi je {akýsi} 'konateľ', za myšlienkami 'mysliteľ', za pocitmi 'pociťovateľ'. Toto sú mylné predstavy, ktoré posilňujú presvedčenie, že človek je odlúčený, osobitý tvor podliehajúci narodeniu, smrti, a karme. Viera, že človek je odlúčený tvor, plodí strach, ktorý zasa posilňuje všetky pudy prežitia a základné mechanizmy ega, akými sú chamtivosť, túžbu, závišť, hrdosť, nenávišť, a vinu. Vidieť seba samého ako odlúčeného, {existenčne časovo obmedzeného, smrti podliehajúceho, a teda tým} konečného tvora automaticky vytvára dualitu založenú na 'ja' oproti 'nie ja', 'tu' oproti 'tam', 'teraz' oproti 'potom' a tak ďalej.

.12.42. Otázka: Čo je teda základnou hybnou silou sebaudržovania sa ega v chode?

Odpoveď: Veriac v to, že je {odlúčenou,} samostatnou jednotkou, ego odoláva tejto mylnej predstave, na základe svojho strachu z neexistencie. Bojí sa, že {raz} zanikne a neprežije v čase. Jeho poňatie skutočnosti je veľmi obmedzené a nevie, čo sa nachádza mimo neho {samotného}. Ego nemôže zakúsiť Nekonečnosť ani vedieť o skvostnej Božej Prítomnosti, ktorá ho nahradí. Ego lipne na osobnom, malom 'ja' {, 'všednom ja'}, pretože nemá vedomosť ani vedomú skúsenosť s nekonečným mierom či radosťou veľkého 'Ja' { 'Ja-Bytím'}, ktoré príde {raz na scénu} do uvedomovania a nahradí ho.

Ego nemožno obviňovať z vlastnej neznalosti. {Ego} nemá poňatia o tom, že čokoľvek existuje mimo jeho vlastných obmedzených parametrov. Prekročiť svoje vlastné obmedzenia a hranice nie je cieľom, ktorý by mohol pochádzať zo samotného ega. Bez pomoci, ego nemôže preklenúť samo seba, ani rozpustiť svoje vlastné zábrany a medze. Je ako izolovaný kmeň, ktorý si neuvedomuje, že jestvuje celý svet mimo neho samého. Bežne, príslušníci primitívnych spoločností označujú sami seba ako 'ľudia' Zeme. Ego nie je zlé, ani nepriateľ, ale jednoducho mylná predstava, ktorú treba pustiť, aby ju mohlo nahradiť niečo oveľa lepšie.

.12.43. Otázka: Ak je ego také, ako je opísané, ako potom môže dôjsť k osvieteniu?

Odpoveď: To je funkcia duchovnosti, ktorá informuje, vzdeláva, inšpiruje, vedie, a podporuje skúmanie vedomia mimo obmedzení prežívania ega. Tí, ktorí sa dostali ďalej na ceste k väčšiemu uvedomovaniu si, oznamujú svoje zistenia svetu, a pozývajú tých, ktorí majú záujem, aby ich nasledovali.

Hoci osvietenie je štatisticky zriedkavé, nastáva dostatočne často na to, že je nahromadený veľký súbor učení, ktoré majú podstatný vplyv na celé ľudstvo. Každá osvietená bytosť svojím vlastným energetickým vyžarovaním mlčky pretvára uhol pohľadu a rozširuje model ľudského vedomia. To, že vyššie úrovne vedomia sú možné, presakuje a inšpiruje všetko poznanie a vytvára celkový rámec pre ľudskú skúsenosť. Nutkanie k pokroku je vrodené všetkým spoločnostiam a kultúram, a to ako individuálne, tak aj kolektívne. Ľudské úsilie vytvára dejiny civilizácie v jej snahe sa zlepšiť. Aj keď sa vo svojej snahe často mýli, samotné úsilie je stále prítomné.

.12.44. Otázka: Hovorí sa, že svet, ktorý vidíme a prežívame, je premietaním mysle, a nemá nezávislú existenciu. Existuje len ako vnem. Ako sa to dá vysvetliť?

Odpoveď: Môžeme začať jednoduchým príkladom. Počujeme, že na svete je 'problém', alebo že pozorovateľ má 'problém'. Je pomerne ľahké vidieť, že všetky 'problémy' sa vyskytujú len v mysli pozorovateľa, ako výsledok zaujatia ľubovoľného uhla pohľadu. Všetky 'problémy' sú len výtvorom myšlienkových procesov, a neexistujú vo svete.

Túžby, a iné svetské vášne, a súhrny presvedčení, vedú k výberčivosti toho, {čo chce všedné ja vlastne vidieť a teda} čo je vnímané. Preskúmajte takzvané znamenia 'zverokruhu' a 'súhvezdia', ktoré že vraj existujú na oblohe. Ak odfotografujete hviezdami posiatu oblohu v noci a pozriete sa na ňu bez predsudkov, je zrejmé, že ľubovoľné čiary by sa dali nakresliť medzi ľubovoľnou skupinou jasných bodov tak, aby sa vytvoril obrys akejkoľvek známej postavy alebo geometrického útvaru. Na mapu hviezd sa dá nakresliť pes, mačka, štvorčatá, alebo čokoľvek iné. Tieto v skutočnosti v priestore neexistujú; vlastne nie je nič také ako súhvezdie, iba {je to odzrkadľovanie} predstavivosti pozorovateľa. Z iného pohľadu {bodu pozorovania} vo vesmíre, ani jediné z chýrnych súhvezdí s vynachádzavými názvami nemôže nikto vidieť.

.12.45. Otázka: Prečo teda je taká hojnosť chybných pozorovaní a súhrnov presvedčení?

Odpoveď: Jazykový prejav vytvára a definuje {a sústavne od detstva utvrdzuje} myšlienkové vzory a formy, ktoré sú potom premietané na svet. Je to zvyk pripisovania ľudských vlastností. Vidíme veľký strom vedľa malého stromu a povieme, že veľký strom 'dusí' ten malý strom a 'odoberá mu jeho slnečné svetlo'. Alebo hovoríme, že to bola brutálna alebo zlostná búrka, alebo, že toto je nádherný strom, ale ten vedľa neho je zdeformovaný a škaredý.

Naivné výroky pripisovania ľudských vlastností veciam, javom, a Bohu sú bežné. Keď povieme, že niečo je dobré, mienime tým, že to chceme. Keď povieme, že niečo je zlé, mienime tým, že sa nám to nepáči. Sám o sebe svet neobsahuje {nič také, ako v gramatike} predmety, príslovky, ani predložky; nie je v ňom ani {časová} postupnosť, {ani} udalostí, či dianí. Dokonca aj všetky slovesá sú nepatričné. Nič

'nerobí' nič {, ináč povedané niet niečoho, čo by niečo 'robilo'}. Dokonca aj podstatné mená sú zdrojom zdanlivostou vnímania {vytváraných} mylných predstáv, keďže podstatné meno zastrešuje ľubovoľný výber ohraničenia a vlastností, ktoré majú prvotnú existenciu len v pozorovateľovej mysli. Čo je obtiažne vidieť je, že všetko je kompletne a úplné samo o sebe, a existuje ako vlastná sebatotožnosť. Žiadna 'vec' neexistuje, a aj keby mohla, nie je to meno, ktorým je pomenovaná. Povedať: „Toto je stolička“, znamená poprieť kompletnosť, celistvosť a absolútnu sebatotožnosť všetkého, čo existuje. Povedať: „Toto je stolička“, znamená povedať, že A je vlastne B. Pomenovanie, vyobrazenie, idea stoličky, je opäť niečo iné ako stolička, a myseľ je ľahko obalamutiteľná vytváraním slovíčkovania {, ktoré zbožňuje}, a jazykovou pohodlnosťou {a praktickosťou}. Abstrakcie sú jazykové pohodlnosti {a praktickosti}; nemajú samostatnú existenciu. Jazyk je metafora {, ináč povedané, jazyk sú výtvyry myšlienkovitosti zdanlivostou vnímania {vytváraných} mylných predstáv, pritom ale nevediac, že sú falošnou náhradkou skutočnosti a jej skresľovaním a humpľovaním}.

Všetci poznáme dômyselne vyhotovené obrázky, ktoré ukrývajú vyobrazenia. Deti milujú 'hľadať mačku' na obrázku. Myseľ to robí neustále, dokola a dokola, zo zvyku. Svet vnemov je vytvorený zo známych tvarov a vyobrazení, ktoré sú držané pohromade súhrnmi presvedčení, a je mu dodávaná energia emóciami. {Na Marse objavili kamenné dvere.} To, či predmet alebo situáciu milujeme alebo nenávidíme, či sa jej bojíme alebo ju obdivujeme, či ju vidíme ako škaredú alebo nádhernú, závisí od pozorovateľa. Takéto vlastnosti neexistujú vo svete. Prídavné mená nemajú ozajstnú existenciu ani skutočnosť.

Ako sa vedomie vyvíja do vyšších úrovní, svet {v očiach pozorovateľa} mení svoj vzhľad a správanie {, nakoľko ego/všedné ja si vždy všima a vidí výhradne iba to, na čo je 'naladené' a čo a ako to chce vidieť}. Ako vedomie dosiahne úrovne, ktoré ciachujú vo vysokých 500vkách, krása a dokonalosť sveta žiaria božskou Žiarivosťou ako jadrom svojej existencie. Všetky zdanlivé formy a oddelenosť začínajú miznúť a všetko sa vidí ako prepojené a {plynulo} súvislé so všetkým ostatným. Človek je potom svedkom nekonečného zázraku časovo neohraničeného tvorenia. Všetko je videné ako celistvé, dokonalé a kompletne. S trknutím sebatotožnosti je všetko videné ako absolútne dokonalé vo vyjadrení svojej božskej podstaty. Nedokonalosť existuje len v myšlienkach mysle. Nedokonalosť neexistuje {a nie je možná} vo svete takom, aký je.

Ako úroveň vedomia postupuje nahor cez 600 do úrovní ciachovaných na 700 a viac, dokonca aj samotný svet ako taký mizne. Je len neprejavené a prejavené, ktoré existujú len ako vnemy. Absolútna Skutočnosť je sama o sebe bezforemná, a preto je prítomná vo všetkých formách.

.12.46. Otázka: Dá sa človek vycvičiť, aby dosiahol tieto úrovne uvedomovania si?

Odpoveď: {Áno, odbúravaním, nie nahromaďovaním.} Tieto porozumenia sú samoodhaľujúce, nie sú získané. Duchovné vzdelávanie neprebíha v lineárnej postupnosti ako logika. Ide skôr o to, že oboznámenie sa s duchovnými princípmi a

disciplínami otvára uvedomovanie si a sebatrknutie {stotožnenia sa s Ja-Bytím}. Nič 'nové' sa neučí {, nehromadia sa nové informácie}, namiesto toho to, čo už existuje {, subjektivita, samotné uvedomovanie, ticho 'pozadia'}, sa prezentuje ako úplne samozrejmé.

KONIEC B2K12 {, } ' ' ô ä „“

Další časť: Kapitola 13. Vysvetlenia